

ZA MJESEC PROSINAC 2024.
U GODINI ZAHVALE ZA KRNICU BOŽJEGA MILOSRĐA O 90. OBLJETNICI OBJAVE
(listopad 2024. - listopad 2025.)
<https://bozjemilosrdje.net/godina-zahvale-za-kronicu-bozjega-milosrdja/>

Tragovima svete Faustine

„Dok sam tako molila vidjela sam nemoć Anđela. Nije mogao ispuniti pravednu kaznu koja je odgovarala grijesima. Takvom se nutarnjom snagom nikada ranije nisam molila kao tada. Riječi kojima sam molila Boga su sljedeće: **Vječni Oče, prikazujem Ti Tijelo i Krv, Dušu i Božanstvo preljubljenoga Sina Tvojega, Gospodina našega Isusa Krista, kao zadovoljštinu za grijehе naše i cijeloga svijeta; po Njegovoj pregorkoj mucі, budi milosrdan nama i cijelomu svijetu**“ (Dn 475)

S. Faustina i Vilnius

Slijedeći „tragove“ svete Faustine, naš put nas vodi u Vilnius. Prvi put je sestra Faustina zakoračila u ovaj živopisni grad u veljači 1929. godine. Došla je zamijeniti sestru u kuhinji koja je otišla na duhovnu obnovu prije treće probacije. Četiri mjeseca poslije, u svibnju 1933., ponovno je stigla u Vilnius. Ovaj put je bila zadužena za rad u samostanskom vrtu. Njezin drugi boravak, koji je trajao gotovo tri godine, iznimno je značajan za ovu tajnicu Božjega milosrđa. Ne samo što je to bilo vrijeme njezina duhovnog sazrijevanja, već je tada primila i svoje poslanje i važne zadaće od Isusa. U Vilniusu je našla i obećanu pomoć od Boga u osobi svog ispovjednika, oca Mihaela Sopočka.

Vilnius, grad bogate prošlosti, prvi se put spominje 1323. godine, kada je osnivač Litavske Kneževine, Giedymin, sagradio drveni dvorac i učinio grad glavnim gradom, premjestivši prijestolnicu iz Troka. Najznamenitije razdoblje u povijesti grada poznato je kao "zigmuntovsko" doba, kada je Vilnius doživio procvat u svakom smislu. U gradu je osnovana kovačnica novca, izgrađen vojni arsenal, sagrađeni su mlinovi i most na rijeci Vilejci, a izniklo je i nekoliko bolnica i dvoraca. U ovom velikom graditeljskom pothvatu sudjelovali su istaknuti arhitekti iz Italije, među kojima su se isticali Jan Cini i Jan Marija Padovano. Vilnius je postao pravo kulturno središte i dom mnogih naroda – Litvanaca, Poljaka, Rusina, Židova, Njemaca, Talijana i Ormanaca. Godine 1579., kralj je osnovao Akademiju pod vodstvom isusovaca, koja je kasnije postala temelj današnjeg Vilniuskog Sveučilišta.

Sestre Naše Gospe od Milosrđa u Vilniusu

Sestra su u Vilnius došle zahvaljujući dobroti kneginje Marije Michałowne Radziwillowe. Izbor mjesta za buduće sjedište Družbe Sestara Naše Gospe od Milosrđa obavljen je slojevima značajnih i zanimljivih okolnosti. Kneginja Marija, svjesna važnosti ovog zadatka, poslala je svoju pouzdanu pomoćnicu Annu Kuleszu u Vilnius. Anna je dobila zadatak odabrati mjesto s izgrađenim objektima. Anna se našla pred teškom dvojbom, koju od dviju lokacija odabrati. Anna se okrenula molitvi, započevši devetnicu u čast Gospodina Isusa. S molitvom u srcu, tražila je vidljiv znak koji bi joj pomogao odabrati pravo mjesto, vjerujući da će joj Božja providnost pokazati put.

Već nakon prvih dana devetnice usnula je san: ugledala sebe, kako moli ispred čudotvornog Isusovog kipa u crkvi svetih apostola Petra i Pavla.

Nakon kratkog vremena, vidjela je Isusa kako izlazi iz crkve, vodi je Senatorskom ulicom, zastaje pred posjedom ruskog generala Bykovskog i rukom joj pokazuje da je to parcela i kuća koju treba kupiti za Družbu. Nakon savjetovanja sa župnikom koji joj je objasnio san kao dar od Boga, kupila je parcelu. Bilo je to 16. veljače 1908. godine.

Parcela i zgrade nalazile su se na Antokolu, u dijelu Vilniusa poznatom kao jedan od ljepših dijelova grada. Antokol je bio cijenjen zbog svojih lijepih zgrada. Ovdje su svoje posjede imali plemićki rodovi Sapieha, Słuszka i drugi.

Sestre su se uselile u kupljenu kuću na Senatorskoj ulici 25 (danas Grybo 29) već u svibnju 1908. godine. Odmah su počele pripremati sve potrebno za rad sa ženama i djevojkama u potrebi. Godinu dana poslije, u istoj je kući živjelo više od dvadeset šticećenica.

Živjelo se skromno. Uzdržavale su se poštenim radom. Držale su praonicu, pekaru i glačanicu. Broj žena „pokornica“ ubrzo je narastao na više od šezdesetak.

Pa ipak, nije bilo lako. Nedostajalo je financijskih sredstava i situacija se samo pogoršavala. Bližio se 1. svjetski rat. Usto izgorjela je i jedna od kuća u kojoj su sestre i šticećenice živjele. Kuću su uspjele obnoviti tek 1928. godine.

Životni uvjeti su se poboljšali tek u međuratnom razdoblju. Družba je tada imala nekoliko kućica koje su uključivale kapelicu, sobe za stanovanje žena, te za stanovanje časnih

sestara, s ukupno oko 90 članova. Kuća se financirala od pečenja i prodaje kruha, pranja rublja za vojnu bolnicu, te rada u polju i u vrtu.

Mnogo veće poteškoće pojavile su se tijekom Drugog svjetskog rata. U rujnu 1940. godine, državne su vlasti nacionalizirale njihovo imanje. Sestre su se snalazile kako su najbolje znale. Radile su u bolnicama, služile u privatnim kućama i obiteljima kao sluškinje, najčešće izvan Vilnusa. Godine 1946., preostale sestre vratile su se u Poljsku.

Boravak na Antokolu

U to mirnije razdoblje, između dva svjetska rata, u Vilnius je stigla sveta sestra Faustina. Posebno značajan za nju bio je boravak upravo na Antokolu. Doputovala je ovamo odmah nakon polaganja doživotnih zavjeta, 27. svibnja 1933. godine, kako bi radila u vrtu.

Nakon života u velikim zgradama u Krakovu, kako piše u svom *Dnevniku*, zgrade u Vilniusu činile su se svetoj Faustini kao „male kućice“. Najsiromašnija među njima bila je drvena kuća, u kojoj su se nalazile spavaonice sestara, dok je s druge strane kuće bio ulaz u stan samostanskog kapelana.

Nove zadaće, koje je vršila prvi put, predstavljale su poseban izazov za sestru Faustinu. Ipak, posla se prihvatila s pouzdanjem u Božju pomoć i uz savjete dobrih ljudi.

Za s. Faustinu puno veća briga bila je kako izvršiti drugu zadaću — poslanje koje joj je povjerio sam Gospodin. Očekivala je pomoć od svećenika kojeg joj je obećao sam Isus. Pokazalo se da je taj svećenik bio velečasni Mihał Sopoćko, koji je dolazio u samostan jednom tjedno, kao stalni ispovjednik sestara na Antokolu.

Isprva je sam vlč. Sopoćko bio zatečen situacijom i onime što mu je govorila s. Faustina. Nije odmah povjerovao u njezine priče. Poslao ju je liječniku kako bi dobio procjenu njezina psihičkog zdravlja. Detaljno je provjeravao sve što mu je govorila s. Faustina, i savjetovao se s poglavaricom, s. Irenom Krzyżanowskom.

Tek nakon što je primio zadovoljavajuće odgovore na brojna pitanja od liječnice, dr. Helene Maciewske, više iz znatiželje nego iz uvjerenja, velečasni Sopoćko počeo se intenzivnije baviti ostvarenjem ideje slikanja slike Milosrdnog Isusa.

Molit ćeš milosrđe za se i za svijet – zajednica *Faustinum*

Nakon što je obavila i taj zadatak, Gospodin Isus je s. Faustini dao novi zadatak. Na svetkovinu Duhova, 9. lipnja 1935. godine, dok je radila u vrtu, čula je riječi: „*Molit ćeš sa svojim susestrama milosrđe za se i za svijet*. Razumjela sam da neću biti u Družbi u kojoj sam sada“.

Na početku nije bila sigurna je li dobro razumjela Isusove riječi. Osnivanje nove zajednice – Družbe uplašilo ju je. Označilo je to za nju početak vrlo teškog razdoblja u kojem je trpjela i prolazila kroz tamu duše.

Osim toga, morala je odgoditi taj zadatak jer su je na to obvezali njezin ispovjednik i nadbiskup Romuald Jabrzykowski. Tek prema kraju života shvatila je da je Isus od nje tražio nešto drugo.

Radilo se o osnivanju nove zajednice – ne redovničke, već pokreta unutar Crkve koji okuplja redovničke zajednice, svećenike i vjernike. Danas je poznato da se objava u Vilniusu odnosila na zajednicu štovatelja Božjega milosrđa, **Faustinum** – pokret koji se proširio po cijelom svijetu.

U vilniuskom samostanu zbio se još jedan vrlo važan događaj: ondje nam je Milosrdni Isus darovao molitvu za ublažavanje Božjega gnjeva, Kronicu Božjega milosrđa.

Krunica Božjega milosrđa – na ublaženje gnjeva Očeva

U petak, 13. rujna 1935. godine, s. Faustina u svojoj je ćeliji imala viziju Anđela koji je došao kazniti svijet. Iako je žarko molila, stojeći pred Božjim prijestoljem, nije znala kako spriječiti da Bog ne izvrši kaznu. **Tada je u svom srcu čula riječi koje je počela moliti i ugledala nemoć Anđela. Sljedećeg dana Isus ju je naučio kako moliti ovu molitvu, koju danas nazivamo Kronicom Božjega milosrđa. Poslije joj je dao i velika obećanja povezana s pouzdanim moljenjem ove molitve.**

s. M. Natanaela Czajkowska, ZMBM

„Orędzie miłosierdzia“ 68 (listopad – prosinac 2008.) s. 10-11

*s poljskoj preveo p. Andrzej Wośko, SCJ,
koordinator Koordinacije štovatelja Božjega milosrđa*